

Vedd el tőlem a szívemet!
Dobogjon benned tovább.
Bágyadt ütemben, lüktet csak úgyis,
Semmilyen érzélem nem hatja át.

Vedd el tőlem a múltamat!
Legyen tied, mi megtörtént velem.
A jó, a rossz, a fájdalom, az élvezet,
Ami elmúlt, már úgysem kell nekem.

Vedd el tőlem az álmokat!
Legyenek tied ábrándjaim.
Belefáradtam már álmaimba,
Csak az emlékek szépítik napjaim.

Vedd el tőlem az erőt!
Már nem kell, elgyengült karom.
Valamikor, mindent legyőztem volna,
Nem érdekel babér, már nem akarom.

Vedd el tőlem az időt!
Úgyis mindig híján voltam vele.
Az enyém már úgyis lejárt,
A volt véget ért, újba nem kezdek bele.

Vedd el tőlem a látást!
Sajnos rég behunytam szemem.
Túl sokat láttam, mit nem kellett volna,
Ne lássam azt sem mi lesz még velem.

Vedd el tőlem a tudást!
Mit kezdjek én már vele?
Kevés volt ahhoz, mit szerettem volna,
Nemcsak az én hibám, hanem a sors keze.

Vedd el tőlem a jövőt!
Elég volt, nem akarok többet újat.
Beérem ennyivel, nem kell a tovább,
Nem ajzom többé fel már az íjat.

Vedd el tőlem a hallást!
Örök csendre vágyik csak fülem.
Fejem zúg, nem akar hallani hangokat,
Minden nesz csak fájna már nekem.

Vedd el tőlem a lelkeimet!
Testemnek úgysem lesz szüksége rá.
Hogy mire mész vele, nem tudom,
Azért őrizd, becsüld meg, vigyázz reá.

Vedd el tőlem a szerelmet!
Szeretni úgyis képtelen vagyok.
A sok csalódástól kemény lett szívem,
Már oly egyedül – elhagyott vagyok.

Vedd el tőlem a kenyeret!
Már úgyis megettem javát.
Tán örökre jól laktam, úgy érzem,
De mindig hallottam az éhezők szavát.

Vedd el tőlem a dalt!
Ne halljak többé éneket, zenét.
Már hallottam minden dallamot,
Átúsztam én a hangok tengerét.

Vedd el tőlem a nevetést!
Ne nyíljon többé mosolyra szám.
Elhagyott a jó kedv, az édes is keserű,
Komorság települt végleg reám.

Vedd el tőlem az életem!
Már ahhoz sem ragaszkodom.
Elfáradtam, nem küzdök tovább,
Ha szép csendben vége lesz, nem panaszkodom.

Csak add vissza nékem könnyeimet,
Rég elfásult, kiszáradt szemem.
Vigyél mindent, mitől boldog voltam,
De most a sírás az mi jól esne nekem.

Gellén Imre
Újrónafő, 2008. február 28.